

mødte med? Ja, han mødte med een Ting og kun een: en Forespørgsel om Udsættelse af denne Sags Behandling, saaledes at vi kunde blive staaende ved den gældende Ordning ogsaa i det kommende Arbejdsløshedsaar, om jeg saa maa sige, fra Oktober og fremefter. Det var, hvad det ærede Medlem mødte med, men i øvrigt gjorde han intet som helst Forsøg paa Etablering af en Forhandling paa Grundlag af det af mig oprindelig i Folketinget fremsatte Forslag, skønt det ærede Medlem havde givet Løfte herom, og jeg havde erklæret mig rede til at medvirke dertil, hvilket Løfte jeg indfrieede gennem de Ændringsforslag, jeg udarbejdede. Nu tror det ærede Medlem med fuld Ret at kunne beklage sig over, at jeg har givet Løfter, som jeg ikke kunde opfylde. Jeg har her udtalt, hvorledes jeg har søgt at indfri disse Løfter. Det ærede Medlem siger, at jeg ikke en Gang har kunnet faa mit Partis Tilslutning til disse Ændringsforslags Gennemførelse. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har aldeles ikke søgt en saadan Tilslutning, jeg har kun fremsat mine Forslag som et Forhandlingsgrundlag, og hvis det ærede Medlem ikke havde staaet paa sit gamle Proteststade, men i det hele taget været til at faa i Tale i denne Sag, saa var det Tidspunkt kommet, da jeg maatte søge at sikre mig mit Partis Tilslutning under den Forhandling, som da vilde have fundet Sted, og det ærede Medlem kan være ganske rolig, denne Tilslutning var nok blevet givet, hvis det ærede Medlem selv havde vist nogen Villighed til at glide ind i den Forhandling, som han havde lovet.

Jeg maa i allerhøjeste Grad beklage, at vi ikke er naaet til en Forhandling, som kunde have ført til Enighed. Det maatte have været muligt, da jo det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) under første Behandling erkendte, at en Overenskomst paa Grundlag af de i Lovforslaget nedlagte Principper ikke var udelukket, ja, endogsaa udtalte, at Socialdemokratiet vilde kunne yde Tilslutning til en Lovgivning indenfor den oprindelig fastlagte Ramme, det vil sige en Lovgivning, som ændrede Principperne for Stats- og kommunale Tilskud til de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser og bragte den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse i dens hidtidige Form til Bortfald, ved hvilke to Bestemmelser Lovforslagets Rammer var fastlagt. Jeg maa, som sagt, meget beklage, at Enighed ikke er opnaaet, bl. a. ogsaa, fordi jeg — hvad jeg allerede udtrykte ved første Behandling

— erkender, at der i Lovforslaget, som det nu foreligger, findes Bestemmelser, som jeg i og for sig meget vel kunde ønske ændret. Jeg var rede til at gaa ind i et Arbejde for at faa disse Bestemmelser ændret, naar der herved kunde opnaas en Forhandling og muligvis en Overenskomst med Socialdemokratiet. Man skulde tro, at Socialdemokratiet, som virkelig ogsaa har sine Interesser at varetage paa dette Punkt, i Erkendelse af, at et Mindretal altid maa tage Mindretallets Kaar, vilde være gaaet ind i en Forhandling paa Baggrund af det ærede Medlems Tilsagn ved første Behandling for at naa et Resultat paa de Punkter, hvor man ikke mente, at Lovforslaget var neutralt i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere under en Lønstrid, hvad jeg hele Tiden har tilsigtet. Partiet burde endvidere have sat et Arbejde ind paa de Punkter, hvor man mente, at Lovforslaget stillede Krav til Kasserne, som ikke var i fuld Overensstemmelse med deres Selvstyrekrav, f. Eks. med Hensyn til Pligten til Optagelse af Medlemmer, og hvor Direktoratets Forhold overfor Kasserne ikke tilbørligt respekterer dette Krav, naar Konflikter opstaar. Paa alle de mange Punkter, hvor Partiet mente, der var en Hældning til Arbejdsgiversiden, og med Hensyn til hvilke jeg havde erklæret mig rede til en Forhandling, gik jeg ud fra, at Socialdemokratiet, hvis det virkelig ønskede at pleje Arbejderinteresser og fandt disse nødstedte, havde været villigt til at forhandle. Jeg har gennem de Ændringsforslag, som jeg i Udvalget har skitseret, udtrykt min Villighed til en saadan Forhandling, men det ærede Socialdemokrati har valgt med Tilsidesættelse af de Interesser, som man netop paastaar sig kaldet til særlig at varetage, fortsat at stille sig paa den gamle Negativitets, paa Protestpolitikens Standpunkt, uden under nogen som helst Form at ville laane Øren til den Forhandlingsvillie, som fra anden Side, og ikke mindst fra min, fandt Udtryk, hvilken Forhandlingsvillighed ogsaa, som jeg gentagende har sagt det, gav sig Udslag i bestemt udformede Forslag. Derfor maa man vide, hvis der her og der i Lovforslaget er Punkter, som med Rette kan kritiseres, at man selv nu i første Række har tilsidesat de Muligheder, der paa disse Punkter havde været for at opnaa Ændringer, og derfor maa man ogsaa tage det Ansvar paa sig, som følger af denne Tilsidesættelse, overfor dem, man først og fremmest paastaar at repræsentere.

Man har i Betænkningen talt om den